

Trestný čin pojistného podvodu

Zákonné pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla nemůže být předmětem trestného činu pojistného podvodu podle § 250a odst. 1 tr. zák.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 973/2007, ze dne 12.12.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání 2007 o dovolání obviněného L. M., proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze 15. 12. 2005, sp. zn. 4 To 472/2005, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 88 T 55/2003, tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 4 To 472/2005, zrušuje ve výroku, jímž bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání obviněného L. M. Současně se zrušují také další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Brně přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

V rámci rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. 88 T 55/2003, v trestní věci obviněných M. Č., M. L., R. G., P. R., L. M., R. H., L. P., M. K., P. V. a J. D., byl obviněný L. M. pod bodem 3/ výroku uznán vinným trestným činem pojistného podvodu podle § 250a odst. 1, odst. 3 tr. zák., na tom skutkovém základě, že „v přesně nezjištěné době v měsíci červnu 1998 poskytl v B. na hlavním vlakovém nádraží obžalovaný R. neznámému muži údaje z OTP o svém motorovém vozidle zn. Škoda 120, a osobní údaje ze svého občanského i řidičského průkazu, které byly následně použity k vyplnění nepravdivých tiskopisů dotazník pro poškozeného a oznámení nehody, jež dále L. M. částečně vyplnil smyšlenými údaji týkajícími se dopravní nehody a vzniklé škody, a které předložil u Č. p., a. s., v souvislosti s uplatněním neoprávněného nároku na pojistné plnění plynoucí ze zákonného pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorového vozidla v souvislosti s fiktivní dopravní nehodou, k níž údajně mělo dojít dne 5. 6. 1998 v 22.15 hod. v B. mezi účastníky P. R. jako řidičem vozidla zn. Škoda 120, a M. R. jako řidičkou vozidla zn. Mazda 323, která se však nestala, přičemž pojistná událost byla u Č. p. evidována; na základě uplatnění nároku a předložených dokladů bylo M. R. neoprávněně vyplaceno pojistné plnění ve výši 122.309 Kč v budově Č. p., kam se R. dostavila společně s obžalovaným M. na základě jeho výzvy z července 1998, když tomuto předcházelo to, že obžalovaný M. v měsíci květnu 1998 požádal M. R. o souhlas s tím, aby na svoji osobu převedla a byla v evidenci motorových vozidel vedena jako majitelka osobního vozidla zn. Mazda 323, čemuž vyhověla. Převzatou částku R. bezprostředně poté předala L. M.“ Za tento trestný čin byl obviněný L. M. podle § 250a odst. 3 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtrnácti měsíců.

O odvoláních obviněných M. Č., L. M., M. K. a P. V. proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 4 To 472/2005. Odvolání obviněného L. M. výrokem podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 15. 12. 2005 (§ 139 odst. 1 písm. a/ tr. zák.), přičemž k tomuto dni nabyl ohledně obviněného L. M. právní moci i rozsudek soudu prvního stupně (§ 139 odst. 1 písm. b/ cc/ tr. ř.).

Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu podal obviněný L. M. následně dovolání, kterým

zároveň napadl výroky o vině a trestu z rozsudku soudu prvního stupně. Uplatněnými dovolacími důvody byly důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. d) a g) tr. ř.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. dovolatel namítl, že soudem druhého stupně byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného ve veřejném zasedání. Podle § 64 odst. 4 tr. ř. totiž nelze uložit doručovanou zásilku v případech, že se obviněnému doručuje předvolání k veřejnému zasedání. Za těchto okolností je podle dovolatele zřejmé, že soud učinil nesprávný závěr o fikci doručení. V důsledku tohoto pochybení pak konal veřejné zasedání bez jeho účasti.

Dovolatel dále poukázal na to, že po celou dobu trestního řízení zcela popíral svoji vinu ve smyslu podané obžaloby. Zároveň uvedl, že si je vědom toho, že na základě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze namítat nesprávnost skutkových zjištění. Uvedený dovolací důvod proto založil na námitce, že jeho jednání ani v podobě, z níž vycházely soudy obou stupňů, nemohlo naplňovat znaky trestného činu pojistného podvodu podle § 250a tr. zák., neboť dovolatel nebyl majitelem poškozeného osobního automobilu a nemohl tak uplatňovat žádné nároky z pojistného plnění, ať již oprávněně nebo neoprávněně. Jedinou oprávněnou osobou, která může uplatnit nárok z pojistného plnění, je majitel poškozené věci. V daném případě takový nárok neuplatnil dovolatel, nýbrž svědkyně R. Podle dovolatele nebyl vzat zřetel ani na další důležitou okolnost spočívající v tom, že i za stavu, kdy se měl podílet na vyplnění formulářů sloužících k uplatnění pojistné události, došlo by k uplatnění předmětného nároku teprve doručením předmětných formulářů pojišťovně. Teprve v tomto okamžiku by jednání žadatele podle dovolatele naplňovalo znaky trestného činu podle § 250a odst. 1, odst. 3 tr. zák., avšak toliko ve fázi pokusu. K dokonání činu by ovšem byl nutný vznik škody. To znamená, že pokud měl dovolatel poskytovat pomoc při vyplnění formulářů, mohl by se tak podílet nejvýše na přípravě budoucího pokusu o pojistný podvod. Zároveň by ovšem muselo dojít k naplnění subjektivní stránky činu (zavinění). Konstatované důvody vedly dovolatele k závěru, že soud druhého stupně nesprávně právně posoudil skutek, jelikož stejně jako soud prvního stupně nezkoumal, zda a do jaké míry se dovolatel podílel na uplatnění pojistné události před pojišťovnou. Ke svým chybným závěrům dospěl pouze na základě skutečnosti, že dovolatel (obviněný) přispěl k vyplnění inkriminovaných formulářů. Takové jednání však podle dovolatele nemůže být trestným činem ve smyslu podané obžaloby.

S ohledem na výše uvedené důvody obviněný v závěru dovolání navrhl, „aby Nejvyšší soud v Brně zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2005 pod č. j. 4 To 472/2005.“

K dovolání obviněného se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřila státní zástupkyně činná u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“). K uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. uvedla, že dovolatel se mylně domnívá, že k veřejnému zasedání odvolacího soudu byl předvolán, ačkoliv ve skutečnosti byl o jeho konání toliko vyrozuměn. V takovém případě se dovolatelem namítané ustanovení o zákazu uložení zásilky podle § 64 odst. 4 písm. a) tr. ř. neuplatní. V daném případě došlo k uložení předmětného vyrozumění o veřejném zasedání za splnění podmínek § 64 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. ř. o ukládání zásilek určených do vlastních rukou na poště. Za tohoto stavu by pak byly současně splněny i podmínky tzv. fikce doručení uvedené poštovní zásilkou, jestliže si ji dovolatel v desetidenní úložní době nevyzvedl. Zásilka přitom byla doručována v souladu s požadavkem § 55 odst. 1 písm. c) tr. ř. na adresu určenou pro účely doručování. Při tomto způsobu vyrozumění o konání veřejného zasedání odvolacího soudu byla podle státní zástupkyně plně respektována zákonná lhůta k jeho přípravě plynoucí z ustanovení § 233 odst. 2 věta první tr. ř. Pokud se dovolatel za daného stavu věci k veřejnému zasedání nedostavil a ani se neomluvil, lze konstatovat, že jen nevyužil svého oprávnění zúčastnit se veřejného zasedání, když žádný z důvodů jeho povinné účasti ve smyslu § 263 odst. 4 tr. ř. dán nebyl. Podle státní zástupkyně je tudíž zřejmé, že dovolatelovy námitky vztahující se k důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. je třeba považovat za zjevně neopodstatněné.

Pokud jde o další dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., poukázala státní zástupkyně na to, že trestného činu pojistného podvodu podle § 250a tr. zák. se může dopustit toliko účastník pojistné smlouvy, který má postavení speciálního subjektu trestného činu podle § 90 odst. 1 tr. zák. V uvedené souvislosti lze dát dovolateli za pravdu, že za osobu vystupující v uvedeném speciálním právním postavení bylo možno označit toliko svědkyni M. R. V dovolatelově případě – podle povahy jemu přisouzeného jednání – by v rámci celkových okolností případu přicházela v úvahu pouze účastenská role ve smyslu § 90 odst. 3 tr. zák. Podle státní zástupkyně je podstatný konkrétní způsob, kterým dovolatel ve své účastenské roli přispěl ke spáchání trestného činu podle § 250a odst. 1, odst. 3 tr. zák. Ten byl v jeho kvalifikované skutkové podstatě dokonán až inkasem neoprávněného plnění z pojistné smlouvy. Na podkladě skutkových zjištění soudu je pak podle státní zástupkyně možno bez pochybností dovodit, že přisouzená trestná činnost byla ze strany dovolatele předem zinscenována, a to do všech podrobností, tj. způsobu provedení, jednotlivých kroků dovolatele i dalších zúčastněných osob. Ačkoliv právní posouzení skutku soudem lze ve smyslu dovolatelových námitek považovat za chybné, na straně druhé podle státní zástupkyně nelze, a to s odkazem na nezmenšený rozsah jeho trestní odpovědnosti plynoucí z ustanovení § 10 odst. 2 tr. zák., předpokládat zásadní změnu jeho postavení v předmětném řízení (příznivější způsob rozhodnutí o jeho vině a trestu). Přitom otázka, která měla být z podnětu jeho dovolání řešena, není po právní stránce zásadního významu.

Své vyjádření k dovolání obviněného proto státní zástupkyně uzavřela tím, aby Nejvyšší soud České republiky jeho dovolání podle § 265i odst. 1 písm. f) tr. ř. odmítl, a toto rozhodnutí aby za podmínky § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil v neveřejném zasedání.

Obviněný L. M. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) dále zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť napadá rozhodnutí soudu druhého stupně, kterým bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé a směřuje proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., kterým byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvody podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. d) a g) tr. ř., na které je v dovolání odkazováno.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. spočívá v tom, že byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání. Předmětný dovolací důvod je proto dán za předpokladu, že v rozporu se zákonem bylo hlavní líčení nebo veřejné zasedání konáno v nepřítomnosti obviněného, ačkoliv měla být jeho přítomnost umožněna nebo zajištěna. To znamená, že vzhledem k nesprávnému postupu soudu byl obviněný zkrácen ve svém právu, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se tak mohl vyjádřit k prováděným důkazům, event. provedení dalších důkazů navrhopvat. V článku čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod je zaručeno právo na to, aby věc byla projednána v přítomnosti navrhovatele (obviněného) a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Má-li být výše uvedené základní právo realizováno, musí být účastníkovi (obviněnému) umožněno, aby se jednání mohl zúčastnit, tzn. že musí být o jeho konání soudem vyrozuměn (srov. např. nález Ústavního soudu ČR ve věci sp. zn. III. ÚS 238/2000). Každý má přitom právo se jednání před soudy osobně zúčastnit bez ohledu na skutečnost, že soudem

provedené důkazy se jeví (i bez přítomnosti účastníka /obviněného/) jako nezpochybnitelné či alespoň dostačující pro vynesení rozhodnutí (srov. např. náleží Ústavního soudu ČR ve věci sp. zn. III. ÚS 238/2000).

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení, a je povinen zjistit, zda právní posouzení skutku je či není v souladu se způsobem jednání předpokládaným v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

Jestliže v posuzovaném případě dovolatel namítl, že v důsledku pochybení odvolacího soudu bylo veřejné zasedání konáno bez jeho vědomí a účasti, přičemž soud v jeho nepřítomnosti též rozhodl, je tato námitka z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř. právně relevantní. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. pak dovolatel relevantně uplatnil námitkou, že jeho jednání nebylo ani v podobě zjištěné soudem možno kvalifikovat jako dokonání trestného činu pojištění podvodu podle § 250a odst. 1, odst. 3 tr. zák., neboť nebyl majitelem poškozené věci (motorového vozidla) a nemohl uplatňovat žádné nároky z pojištění plnění. V uvedeném směru dovolatel relevantně namítl i to, že samotná skutečnost, že se podle zjištění soudu měl podílet na vyplnění formulářů sloužících k uplatnění pojištění události a uvést v nich nepravdivé údaje, k naplnění znaků výše uvedeného trestného činu nepostačuje.

Poněvadž Nejvyšší soud neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání, přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání uvedeny, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Pokud jde o námitku dovolatele vztahující se k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. d) tr. ř., je nejprve třeba uvést, že ve smyslu ustanovení § 233 odst. 1 věta první a věta druhá tr. ř. je nutno rozlišovat mezi předvoláním k veřejnému zasedání a vyrozuměním o konání veřejného zasedání. Přitom pouze v prvním případě, kdy soud považuje účast obviněného ve veřejném zasedání za nezbytnou, se uplatní ustanovení § 64 odst. 4 písm. a) tr. ř., kdy doručovanou zásilku nelze uložit a fikce doručení podle § 64 odst. 2 tr. ř. nemůže z tohoto důvodu nastat. V posuzovaném případě však soud obviněného (dovolatele) o konání veřejného zasedání toliko vyrozuměl jako osobu, která k němu dala (podáním řádného opravného prostředku) podnět (§ 233 odst. 1 věta druhá tr. ř.). Předmětný postup pak vyplývá z č. l. 506 spisu. Uložení doručované zásilky za podmínek § 64 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. ř. proto přicházelo v úvahu.

Z ustanovení § 64 odst. 2 tr. ř. vyplývá, že nevyzvedne-li si adresát zásilku do deseti dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedověděl, ačkoliv se v místě doručení zdržuje, nebo uvedenou adresu označil pro účely doručování. V projednávané věci bylo vyrozumění obviněného (dovolatele) o konání veřejného zasedání odvolacího soudu uloženo na poště dne 1. 12. 2005 (č. l. 508 spisu). Konec lhůty, s níž zákon fikci doručení spojuje, připadl na neděli dne 11. 12. 2005. Podle § 60 odst. 3 tr. ř. případně-li konec lhůty na den pracovního klidu nebo pracovního volna, pokládá se za konec lhůty nejbližší příští pracovní den. To znamená, že v dovolatelově případě nastala fikce doručení v pondělí dne 12. 12. 2005, neboť tento den bylo podle § 64 odst. 2 tr. ř. třeba považovat za den doručení. Veřejné zasedání odvolacího soudu se (v

nepřítomnosti obviněného) konalo dne 15. 12. 2005. Za této situace mohl soud sotva učinit závěr (viz č. l. 518 spisu), že v případě obviněného L. M. byla zachována pětidenní lhůta k přípravě podle § 233 odst. 2 tr. ř. Její zkrácení podle § 233 odst. 2 věta druhá tr. ř. bylo přitom možné jen se souhlasem toho, v jehož zájmu byla lhůta dána; v daném případě osoby, která podala řádný opravný prostředek (odvolání). Protože ze spisu nelze zjistit, že by obviněný takový souhlas dal, lze důvodně pochybovat o tom, že se veřejné zasedání v jeho nepřítomnosti konalo v souladu se zákonem. Byť dovolatel posledně uvedené skutečnosti ve svém mimořádném opravném prostředku výslovně nenamítl, považoval Nejvyšší soud za nezbytné je ve svém rozhodnutí alespoň na okraj zmínit.

Dovolatel dále za použití dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítl, že jeho jednání (skutek) nelze po právní stránce posoudit jako trestný čin pojistného podvodu podle § 250a odst. 1, odst. 3 tr. zák. Tuto námitku shledal Nejvyšší soud plně důvodnou.

Trestného činu pojistného podvodu podle § 250a odst. 1 tr. zák. se dopustí ten, kdo při sjednávání pojistné smlouvy nebo při uplatnění nároku na plnění z takové smlouvy uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí. Z toho plyne, že pachatelem může být jen některý z účastníků pojistné smlouvy, tj. pojistitel nebo pojistník. V posuzovaném případě bylo zároveň nezbytné, aby si soud ve vztahu k trestné činnosti obviněného (dovolatele) ujasnil nejen posledně uvedenou skutečnost, ale také právní povahu pojištění, na jehož základě bylo pojistné plnění neoprávněně vyplaceno. Jestliže oba soudy vycházely z toho, že k trestné činnosti obviněného L. M. (dovolatele) došlo v roce 1998 „v souvislosti s uplatněním neoprávněného nároku na pojistné plnění plynoucí ze zákonného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla“, je zřejmé, že se jednalo o pojištění zákonné. Tento druh pojištění není pojištěním smluvním, neboť vzniká a trvá automaticky na základě určitých skutečností stanovených právním předpisem, tedy bez projevu vůle účastníků. Proto nemůže být předmětem trestného činu pojistného podvodu podle § 250a odst. 1 tr. zák.

V projednávané věci je nutno pro úplnost dodat, že pojištění odpovědnosti provozovatelů vozidel za škodu způsobenou provozem těchto vozidel je od 30. 7. 1999, resp. 1. 1. 2000 povinným smluvním pojištěním, na rozdíl od dřívější právní úpravy účinné v době spáchání činu, podle které šlo o zákonné pojištění (viz zákon č. [12/1997 Sb.](#) a vyhlášku č. [492/1991 Sb.](#)).

Z důvodů rozvedených v předcházejících odstavcích je tedy zřejmé, že skutkový stav věci, ze kterého soudy při svém rozhodování vycházely (jak je popsán ve výroku rozsudku soudu prvního stupně pod bodem 3/), neumožňoval právní posouzení předmětného skutku jako trestného činu pojistného podvodu podle § 250a odst. 1, odst. 3 tr. zák., kterým byl dovolatel uznán vinným. Dovolatelovo jednání nebylo zároveň možno kvalifikovat jako dílčí jednání v rámci spolupachatelství na uvedeném trestném činu podle § 9 odst. 2 tr. zák., ani jako účastenství v některé z forem podle § 10 odst. 1 tr. zák., protože zákonné znaky (základní) skutkové podstaty trestného činu pojistného podvodu podle § 250a odst. 1 tr. zák. nebyly v daném případě naplněny. Odvolací soud vady konstatované Nejvyšším soudem, kterými byl zatížen již rozsudek soudu prvního stupně, nezjistil a nenapravit, ačkoliv tak učinit měl.

Dovolání obviněného L. M. bylo tedy shledáno plně opodstatněným a důvodným. Zjištěná pochybení považuje Nejvyšší soud zároveň za natolik závažná, že pro ně nemůže napadené rozhodnutí obstát, tzn. že na jeho právní moci a stabilitě nelze v daném případě spravedlivě trvat. Nejvyšší soud proto z podnětu podaného dovolání podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2005, sp. zn. 4 To 472/2005, ve výroku, kterým bylo odvolání obviněného L. M. podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto. Nejvyšší soud zrušil též další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Krajskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Věc se tak vrací do stadia, kdy Krajský soud v Brně bude muset znovu projednat řádný opravný prostředek - odvolání, kterým obviněný (dovolatel) napadl rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. 88 T 55/2003. V novém řízení o této věci, v němž je vázán právním názorem, který k projednávaným otázkám ve svém rozhodnutí vyslovil Nejvyšší soud (§ 265s odst. 1 tr. ř.), bude v novém řízení o odvolání obviněného povinen odstranit vytýkané vady. Na tomto místě považuje Nejvyšší soud za nezbytné zdůraznit, že skutečnost, že se obviněný nemohl dopustit trestného činu pojistného podvodu podle § 250a odst. 1 tr. zák., zároveň nevylučuje jeho trestní odpovědnost podle ustanovení o (obecném) trestném činu podvodu podle § 250 tr. zák. Tak by tomu bylo za předpokladu, zjistí-li odvolací soud, že dovolatel inkriminovaným způsobem (skutkem) úmyslně podvodně jednal v některé z forem uvedených v ustanovení § 250 tr. zák., tímto jednáním byla způsobena škoda na cizím majetku a došlo k obohacení obviněného nebo někoho jiného. Dosavadní skutková zjištění pak možnosti takových závěrů nasvědčují. Ve vztahu ke spoluobviněnému P. R., který byl v rámci téhož skutku jako účastník uznán vinným pomocí k trestnému činu pojistného podvodu podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák. k § 250a odst. 1, odst. 3 tr. zák., a který sám odvolání nepodal, by pak zřejmě bylo namíste zvažovat postup podle § 261 tr. ř. (beneficium cohaesionis).

O zrušení napadeného rozhodnutí a přikázání věci k novému projednání a rozhodnutí Nejvyšší soud rozhodl v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání, když s ohledem na povahu zjištěných vad je zjevné, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odškodnění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Hodnocení důkazů](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výkon trestu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost](#)
- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)